

Потокът от суровини, особено течните, от които България е по-зависима от бившата си колониална владетелка повече от която и да било друга посткомунистическа икономика на континента, продължава вече четвърт век да предопределя съдбата ни на държава, която не може да се откъсне от руската орбита дори и в момент, когато агресивната политика на Путин в и срещу Украйна доведе неговата империя до наистина небивала международна изолация.

С това въведение **Иво Инджев** дава отговор на какво стои зад новата му книга „**Течна дружба 2**”,

която тази неделя представям в

[електронната библиотека](#)

на

desebg.

com

Той не се нуждае от представяне. Известен е като един от най-добрите политически коментатори, а след като беше уволнен от Би Ти Ви 2006 г. под натиск на тогавашния президент Георги Първанов, заради повдигане на въпроса за неговото жилище, Инджев е сред най-четените български блогъри чрез блога си (

<http://ivo.bg/>

).

Новата му книга, излязла на книжния пазар в началото на това лято, е своеобразно продължение на излязлата през 2011 г. „[Течна дружба](#)”, посветена на митовете на „вечната дружба” между България и Русия, между Съветския съюз и Народна република България.

Написано от Христо Христов
Неделя, 10 Август 2014 16:13

Темата за българската зависимост (не само енергийна) от Русия е обект на активен обществен дебат, особено през последните няколко години, но Инджев ви предлага нещо много по-различно от информационния информационен поток, в който може да потънете. В новото издание темата придобива много по-плътна и ясна форма и измерение чрез най-силните черти на журналиста – откровената си и критична публицистиката и задълбочен анализа на събитията. Периодът, в който той осветява развитието на проблема, обхваща последните три години. В книгата са включени и коментарите на автора, публикувани през тези години в блога му.

Една от основните пресечени точки в книгата е сблъсъкът между Русия и опитите на американските компании да бъдат конкуренция на Москва в газовия бизнес чрез възможността да проучват и добиват газ на територията на България от шисти (шистов газ).

Известно е, че американската компания „Шеврон“, която спечели открит търг за проучване за нефт и газ в Северозападна България, загуби първия рунд от Русия, като изобщо не можа да започне работа и накрая затвори офиса си у нас. Кремъл не търпи конкуренция особено в контекста на колодата от стратегическите ходове, които изигра, за да може да наложи своя геополитически проект „Южен поток“.

Според американската Агенция за Енергийна информация България разполага с близо 480 милиарда кубически метра потенциални запаси от шистов газ и 180 милиона барела шистов нефт, но американските компании поне на този етап са далеч от възможността да се превърнат в алтернатива на почти пълната газова зависимост на „течната дружба“ с Русия.

Иво Инджев не само проследява как се нарежда газовия пасианс на Русия, но прави всичко това, с конкретни факти и коментари без да жали последните няколко правителства.

Другата червена нишка, която протича в изданието, е случващото се в Украйна, пречупено чрез руските газови интереси, поставянето на проруски политици начело на страната и в крайна сметка отказът на украинското общество да живее под политически и икономически диктат на Руската федерация, предизвикал кризата от края на 2013 г. в Украйна.

И като за финал Иво Инджев пише:

„За разлика от американците, руснаците не само не се отказват, но и са си отгледали по корупционната верига лобисти, които Барозу неотдавна откровено нарече руски агенти. Москва разчита те да водят от нейно име битката за руските интереси на живот (разкожен за реципиентите на руските подкупи) и смърт за българската енергийна независимост.”

Иво Инджев, „Течна дружба 2”, изд. „Сиела, 2014 г., 549 страници.